

УДК 78.2:78.9

DOI 10.32782/2224-0926-2024-3-4-50-51-19

Граб Уляна Богданівна
доктор мистецтвознавства, професор,
завідувач кафедри музичної медієвістики та україністики ЛНМА
імені М. В. Лисенка
<https://orcid.org/0000-0002-1352-1951>

НА ПОШАНУ ЮРІЮ ЯСІНОВСЬКОМУ АСТА NON VERBA! СПРАВИ – НЕ СЛОВА!

Цього року виповнюється 80 років від дня народження Юрія Ясіновського – відомого українського музикознавця, історика-медієвіста, фахівця з історії української і європейської музики та історії культури Середніх віків і ранньомодерної доби. Його наукова праця заклала фундамент для розвитку музичної медієвістики і дослідження української сакральної спадщини в руслі магістральних європейських тенденцій. Доктор мистецтвознавства, дійсний член Наукового товариства імені Т. Шевченка, професор Юрій Ясіновський – учений, залюблений у процес наукового пошуку, книги і архіви, продовжувач традицій діячів галицької музичної інтелігенції довоєнного періоду, які вважали своїм обов'язком працювати в усіх можливих ділянках української культури задля її розвитку і процвітання.

Юрій Ясіновський народився 10 вересня 1944 р. в австрійському місті Грац, де під час Другої світової війни опинилися його батьки – Павло та Олена (з Гринкевичів), родом із Тернополя. Після закінчення війни вони повернулися в Україну, але, побоюючись репресій, не в Тернопіль, а у прикарпатське місто Коломию. Любов та особливе ставлення до цього міста, до всього, що пов'язане з ним і його мешканцями, завжди становила особливу прикмету особистості Юрія Ясіновського. Затишний будиночок, знамениті яблука паперівки і розкішний синій клематис, що обвиває сходи з вулиці, енергійна мама зі стрункою поставою 18-літньої дівчини, яка міцно тримала у своїх руках побут і дисципліну в домі, великий прохолодний кабінет, заставлений книжками, красуня дружина – талановита піаністка і педагог, яка подарувала сина Андрія і доньку Марту, що в майбутньому вибрали професії історика-філолога та музиканта-скрипальки, два крила зацікавлень самого професора, сплетені в складний міждисциплінарний вузол, – Коломия була і залишається місцем сили Юрія Ясіновського, місцем, куди ведуть усі дороги світу.

Навчання в коломийській музичній школі дало поштовх до вибору фаху, у чому сам професор особливо завдячує талановитому музикантові Василю Якуб'яку, який викладав музично-теоретичні дисципліни, продовжує навчання Ю. Ясіновський у Чернівецькому музичному училищі по класу скрипки. Після закінчення училища він повертається до Коломиї і з 1963 по 1971 р. працює викладачем гри на скрипці в музичній школі. У 1964 р. Ю. Ясіновський вступає до Львівської консерваторії на історико-теоретичний факультет. Перші роки навчання були нелегкими, і професор завжди з великою вдячністю згадує Тамару Коноварт, на той час завідувачку кабінету історії музики, згодом доцента кафедри музичної україністики. Її підтримка і фахова допомога посприяли тому, що початкові труднощі було успішно подолано і вибрано напрям наукових

зацікавлень – давня українська музика. Науковим керівником Ю. Ясіновського стає Олександра Цалай-Якименко, учениця С. Людкевича, яскрава, емоційна, надзвичайно харизматична особистість, музикознавець високого класу, яка захопила свого студента темою власних наукових пошуків.

У 1971 р. Юрій Ясіновський вступає до аспірантури Київської консерваторії, де його науковим керівником стає Іван Ляшенко, тож дослідження української церковної музичної спадщини стало головною ділянкою наукових пошуків молодого аспіранта. Каталог Ю. Ясіновського «Українські та білоруські нотолінійні Ірмолої XVI–XVIII ст.» від часу виходу у світ 1996 р. став джерелом низки досліджень української церковної музики. Світової слави вчений-візантиніст Мілош Велімірович, високо оцінюючи його працю, писав: «Ця публікація є винятково важливим і вартісним довідковим зряддям, що налічує 1 111 (тисячу сто одинадцять!) музичних рукописів і водночас показує історію побутування цього типу музичних рукописів на території і в період, що ніколи раніше не були так докладно вивчені, як демонструє ця нова праця. Усі дослідники східноєвропейських і особливо українських традицій християнських співів і музичної нотації, що застосовувалися східними слов'янами для запису цих співів, будуть звертатися до каталогу Ясіновського як головного довідкового посібника»¹.

Із 1975 р. Юрій Ясіновський працює на кафедрі історії музики Львівської консерваторії і 1978 р. успішно захищає кандидатську дисертацію «Становлення музичного професіоналізму на Україні у XVI–XVII ст.». Наукова репутація, професіоналізм і велика працездатність знайшли своє відзначення серед колег: коли у 1989 р. відбулася знакова подія – установчими зборами львівських музикознавців 28 грудня була відновлена

Професор Юрій Ясіновський презентує свій Каталог «Українські та білоруські нотолінійні Ірмолої XVI–XVIII ст.»

¹Юрій Ясіновський. Бібліографічний покажчик. Львів : Видавництво УКУ, 2004. С. 13.

Музикознавча комісія НТШ, діяльність якої було ліквідовано 1940 р., – Головою комісії було обрано Юрія Ясіновського. Ця надзвичайно почесна посада вимагала великої відповідальності, оскільки вже в першому проєкті напрямів наукової діяльності комісії значилися амбітні завдання: розвиток історії української музики в широкому хронологічному розрізі, створення науково опрацьованої джерельної бази, укладання бібліографії нотографії української музики – поточної і ретроспективної, а також музичних композицій. Внесок проф. Ясіновського у діяльність Музикознавчої комісії – окрема велика тема для висвітлення значної ділянки його подвижницької праці, а високу планку наукових і етичних засад Музикознавчої комісії він окреслив дуже стисло:

«Музикознавча комісія НТШ і надалі має залишатися зразком наукових засад науки про музику, стояти на сторожі розмивання самої сутності науки, бути запорукою чесності і прозорості наукової праці, долати псевдонаукові ваківські і міністерські «забобони», які радше гальмують, аніж стимулюють наукову працю». І дотепер Ю. Ясіновський бере активну участь у роботі Музикознавчої комісії, генеруючи ідеї з удосконалення її діяльності та виступаючи з науковими доповідями.

У 1998 р. Юрій Ясіновський захищає докторську дисертацію «Українська сакральна монодія: історія, тексти, музично-стильові наверстування», і його як авторитетного музикознавця-медієвіста, фахівця з питань церковної монодії запрошують до Українського Католицького університету (УКУ) у Львові. А через рік починає співпрацювати зі створеним 1999 р. доктором отцем Петром Ґаладзою Інститутом літургійних наук УКУ, який невдовзі очолює на прохання о. Ґалади (2017 р. Інститут реформувався в Інститут церковної музики). Тісно співпрацював з Інститутом українознавства ім. І. Крип'якевича

Ректор Українського католицького університету о. Борис Гудзяк, професори Олександр Козаренко, Юрій Ясіновський, академік Ярослав Ісаєвич

АН України, де з 1994 р. Ю. Ясіновський почав видавати музикознавчі праці, а 1995 р. започаткував серію «*Історія української музики: Дослідження, джерела*» (на сьогодні вийшло 30 випусків).

В Інституті літургійних наук молодією командою дослідників під керівництвом проф. Ясіновського та у міжнародній співпраці було створено унікальну комп'ютерну базу даних *Ірмос: Репертуар української і білоруської сакральної монодії: комп'ютерна база даних* (1999–2004)². Саме тут знайшли своє місце передані Ю. Ясіновському архіви композитора Ігора Соневицького та музиколога і диригента Мирослава Антоновича. За круглим столом Інституту відбувалась архівна практика студентів Музичної академії, котру вів багато років Ю. Ясіновський і під чийм пильним оком студенти описували цінні матеріали і відбувалося таке важливе для музикознавців знайомство з рукописами, автографами, набувалося вміння з ними працювати.

Із 12 грудня 2000 р. Юрій Ясіновський очолив новостворену кафедру музичної україністики Львівської музичної консерваторії ім. М. Лисенка, назва якої пізніше доповнилася згідно з її основним науковим напрямом, – кафедра музичної медієвістики та україністики. У склад кафедри увійшли поважні науковці і педагоги: проф. Олександра Цалай-Якименко, проф. Олександр Козаренко, тоді ще доцент Юрій Медведик, старші викладачі з багатолітнім викладацьким досвідом Тамара Коноварт і Єлизавета Дзюпина та молоді викладачі Уляна Граб, Наталя Сиротинська, Оксана Мельник-Гнатишин та ін. Завдяки проф. Ясіновському була налагоджена співпраця з іншими навчальними і науковими інституціями: Українським Католицьким університетом, ректором якого був о. Борис Гудзяк, Інститутом українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України під

Мирослав Антонович і Юрій Ясіновський

² V. Bondarenko, Christian Hannick, Yurii Yasinovvyyi. *Heirmos: Basing on the Linear-Notated Musical Heirmologia from the Sixteenth through Eighteenth Centuries*, Third Revised Edition. Lviv: UCU, 2004.

проводом академіка Ярослава Ісаєвича, НТШ, яке очолював Олег Романів, кафедрою славистики Баварського університету у Вюрцбурзі під керуванням відомого візантиніста і славіста, проф. Крістіана Ганніка та ін. Згодом, отримавши стипендію КААД (Католицька академічна стипендія для чужоземців), під науковим патронатом проф. Ганніка в бібліотеках Інституту музикології, кафедри славистики та Інституту східних церков будуть працювати чи не всі члени кафедри.

Науковий потенціал кафедра презентувала на численних семінарах і конференціях всеукраїнського і міжнародного рівнів, зокрема у 2010 р. кафедра започаткувала *Антоновичеві читання* на честь українського музиколога і диригента Мирослава Антоновича, які у статусі міжнародної конференції відбуваються кожного року, а також спільно з УКУ кожні два роки проводить Міжнародну конференцію з історії церковної монодії і гимнографії. Наукові знання у виконавську діяльність упроваджував вокальний ансамбль «Калофонія», створений на кафедрі під керуванням отця-диякона Тараса Грудового. Так студенти регентської спеціалізації, створення якої теж ініціював Ю. Ясіновський, могли на практиці осягати особливості виконання давньої церковної музики, передовсім церковну монодію.

Із цього часу під керуванням професора поступово починає формуватися школа, яку сьогодні часто називають «львівська школа медієвістики», але якщо надати цій назві більш персоналістичного визначення, – «музикознавча школа Юрія Ясіновського». Його авторитет у створенні стандартів наукової праці був безумовний, як і його безкомпромісність щодо всього, що їх порушувало.

За роки праці поступово формуються методологічні засади музикознавчої школи Ю. Ясіновського:

- **концептуальний підхід** до вибраної наукової тематики: не важливо, з якої ділянки музикології буде вибрана тема, – важливо сформулювати її концепцію і часто ще в процесі праці над нею відшліфувати її максимально сконцентровану суть;

Давні друзі. Професори Крістіан Ганнік і Юрій Ясіновський

- **опора на джерелознавчу методологію.** Увага, навіть пієтет перед джерелами у професора Ясіновського особливий, і він завжди вимагав від своїх учнів ретельного, науково правильного їх опрацювання. Юрій Ясіновський – архівіст, джерелознавець за покликанням і перфекціоніст за своїм ставленням до праці, у своїх наукових працях задавав високі стандарти опрацювання джерел. Він значною мірою присвятив свою діяльність колекціонуванню приватних архівів, їх упорядкуванню та опису, навіть оцифруванню, до чого залучав як студентів у рамках архівно-бібліографічної практики Львівської музичної академії, так і колег-музикознавців на громадських засадах. У розумінні важливості такої непопулярної сьогодні суспільно-громадської, безоплатної праці, яка далеко не все викликала таке ж захоплення у його учнів, знайшла продовження традиція відомих галицьких музичних авторитетів, життєве кредо яких можна окреслити латинським висловом *Acta non verba* – Справи – не слова!

Завдяки ініціативі Ю. Ясіновського в Інституті церковної музики УКУ, а сьогодні – у новоствореній Лабораторії медієвістики Львівського університету ім. І. Франка зберігається архів Ігоря Соневицького, частина матеріалів якого присвячена постаті Нестора Нижанківського, вже оцифрована і є у вільному доступі. Також професор Ясіновський був ініціатором перевезення з Голландії в Україну архіву українського музиколога і диригента Мирослава Антоновича, у якому знаходяться унікальні за своїм значенням матеріали як наукової та творчої діяльності самого Антоновича, так і музичних діячів української еміграції. Як дослідник української церковної музики він одразу зрозумів цінність праць Антоновича, на той час ще мало відомих в Україні, як, зрештою, майже невідомими були і інші важливі ділянки його музикозначої і диригентської праці.

Ну і «перлиною» музичної колекції бібліотеки Центру ім. Митрополита Андрея Шептицького УКУ є збірка унікальних музикознавчих праць та нот американського музиколога Крістофа Вольфа, яка широко презентує музику барокової доби і її наукове опрацювання. Ця збірка потрапила до Львова завдяки співпраці Ю. Ясіновського з добровільним фондом «Сейбр-Світло», який розповсюджує в Україні чужоземну наукову літературу, у тому числі й музичну, і завдяки якому бібліотека Крістофа Вольфа безкоштовно була перевезена в Україну й передана до Інституту літургійних наук УКУ (тепер – Інститут церковної музики), який очолює Ю. Ясіновський;

- **особлива увага до історіографії.** У цьому проф. Ясіновський є безсумнівним авторитетом не тільки у ділянці медієвістики, але й широкого кола питань з історії української та й світової музики. Залюблений у книжку як інтелектуальний і митецький артефакт, завзятий колекціонер, особиста збірка якого поповнила кафедральну бібліотеку цікавими, часом раритетними екземплярами, професор Ясіновський завжди міг порадити необхідну літературу, будучи добре обізнаним і в закордонних виданнях. Звідси особлива ретельність, яку вимагав професор від своїх учнів під час **бібліографічних описів**. Ця частина дослідження була не менш важливою і мала засвідчувати не лише наукові горизонти його учнів, а й їх наукову етику;

- **вимога широкого гуманітарного контексту** досліджуваної проблеми, її вивчення в загальному руслі історичних, культурних, музикознавчих тенденцій і, що важливо, не лише в Україні, а й за кордоном;

- **увага до чужоземної літератури, вимога постійної праці над своїм інтелектуальним зростанням, усвідомлення україністики як невід’ємної частини**

європейського культурного простору. Так, медієвістичний напрям, який очолює сам професор, зорієнтований на багатомірне вивчення найдавнішого пласту сакральної музики – монодії, джерела якої коріняться у візантійській гимнографії. Власне повернення української музики у властивий для неї європейський контекст, вивчення її як важливого складника європейської культури завжди вирізняли наукові пошуки і вихованців професора. Ще один важливий напрям зацікавлень проф. Ясіновського – це музична культура української діаспори, з багатьма її представниками він був особисто знайомий, мав у своїй бібліотеці літературу, отриману з-за кордону різними шляхами;

- окремо треба відзначити редакторський хист Ю. Ясіновського, який шліфувався у співпраці з відомим українським істориком Ярославом Ісаєвичем, про якого професор дотепер згадує з великою вдячністю. Саме Ісаєвич звернув його увагу на велику кількість нотних Ірмолоїв у львівських фондосховищах, на потребу їх дослідження, чому професор Ясіновський присвятив багато років свого життя. Звідси – **високі вимоги до мовної стилістики** своїх учнів, які граматично випрацьовували свої тексти, відшліфовуючи водночас точність вислову і глибину думки. (Увага професора до кожної крапки, тире чи дефісу та інших граматичних деталей тексту добре відома всім його учням. Водночас якість самого тексту після редакторських правок Ю. Ясіновського підвищувалася в рази.) До постійної едиторської праці професора зазвичай залучалися і його учні, що давало їм важливий практичний досвід у редагуванні і підготовці до друку окремих джерельних матеріалів чи передруків. Треба згадати, що на кафедрі 2003 р. було започатковано науковий часопис *Musica humana*, і хоч вийшло друком з об'єктивних причин лише три числа, часопис відзначається високим науковим рівнем публікацій і ретельним редакторським опрацюванням. А наприкінці 2011 р. за ініціативи проф. Ю. Ясіновського кафедра взяла на себе почесний обов'язок відродити журнал *Українська музика* – авторитетне наукове видання, яке виходило у Львові з 1937 р. до початку Другої світової війни. Уже вийшло друком 40 чисел *Української музики*, видання особливого формату, яке завоювало широке визнання в мистецьких колах і яким сьогодні опікуються члени кафедри;

- ще один із критеріїв, який багато значив для професора Ясіновського, – **уміння його підопічного самостійно працювати**, мати своє бачення проблеми і шляхи самостійного вирішення. Не все нові ідеї сприймалися ним позитивно, неодноразово виникали суперечки, у яких професор у запалі емоцій міг досить гостро й іноді не зовсім справедливо висловитися. Але коли пристрасті втишувалися і здатність міркувати раціонально перемагала емоційний протест, приходило порозуміння. Навіть у моменти принципового несхвалення вибраного учнем шляху професор давав йому можливість довести до кінця свою працю і врешті погоджувався (або й ні!) зі слухністю аргументів, хоча, треба визнати, нечасто схилявся до компромісів. Він не визнавав «зрадників», і ніякі пояснення мотивації їхніх учинків не мали для нього жодного значення.

Непростий характер професора Ясіновського, його категорична позиція у багатьох питаннях відсіювали тих, хто психологічно потребував «теплі ванни» для комфортної праці, постійного схвалення і підбадьорювання. Однак яке задоволення отримував той, хто на вислану по емейлу свою статтю діставав коротку відповідь професора: «Гарно написано, мудро і з добрим знанням справи. Вітаю!» або «Чудова стаття, браво!», а далі короткі і, як правило, слухні зауваги. Взаємний обмін думками і часом завзята конкуренція сприяли утворенню «вивільненої енергії», що продукувала нові ідеї, які

Професор Юрій Ясіновський під час праці

часто з'являлися не «завдяки», а «всупереч», і в цьому полягав важливий сенс. Бо, перефразовуючи польського історика Яна Башкевича, безкритичне поклоніння науковому авторитету веде не до створення школи, а лише до появи «каплички».

Треба сказати, що «гострі кути» у відносинах з окремими вихованцями, часто різка категоричність дивним чином поєднувалися у характері професора Ясіновського з емоційною чутливістю, сентиментальністю та відданістю своїм учням, як би далі не склалися їхні стосунки. Йому притаманна достатньо рідкісна у сьогоденні риса характеру – вміння бути вдячним своїм професорам: Онисія Шрєєр-Ткаченко, Іван Ляшенко, Олександра Цалай-Якименко, Ярослав Ісаєвич та ін. – відомі в українській культурі постаті кожен по-своєму зробили внесок у формування наукового профілю Ю. Ясіновського, і кожному зосібна він завжди віддавав свою шану. Історик Ярослав Дашкевич, медієвіст Віра Свенціцька, літературознавці та мовознавці Лідія Григорчук, Олег Купчинський, палеославист і візантинист професор Крістіян Ганнік із Вюрцбурга (Баварія) та багато інших високопрофесійних фахівців із різних наукових ділянок як України, так і закордону – їх завжди з повагою згадує проф. Ясіновський, який завжди цінував спілкування, сповнене цікавими думками, ідеями, порадами, інтелектуальний кровоплин якого насичував енергією, відкривав нові наукові горизонти, спонукав до дії.

Особливі стосунки були у нього з Олександром Козаренком, якого знав із дитинства, бо у дружини Юрія Павловича, Веслави Ясіновської, навчався і завершив Коломийську музичну школу Сашко з фортепіано. Талановитий учень часто бував вдома у родині Ясіновських і завжди знаходив там підтримку, розраду, цікаву, а то й гостру дискусію. Їхній спільний задум – фестиваль ім. Анатолія Кос-Анатольського – став непересічною музичною подією в Україні і відбувається щороку, збираючи вдячних слухачів.

Усі вище перелічені методологічні засади становлять у сумі сталі величини, на яких ґрунтується музикознавча школа Ю. Ясіновського, а змінні величини, які наповнюють

сталий простір різним змістом, експонують широкий спектр наукових зацікавлень його вихованців. Це, передовсім, медієвістичний напрям та музична україністика у різних аспектах.

Медієвістичний напрям охоплює дослідження найдавнішої української (Наталія Сиротинська, Марічка Качмар) та візантійської музики та гимнографії (Іван Міщенко), а також західну григоріаніку (Катерина Загнітко). Україністика представлена у ширшому спектрі: історія і методологія музикознавства, діаспорознавство (Уляна Граб), галицька музична культура XIX – поч. XX ст. (Зеня Жмуркевич), джерелознавство та бібліотечна справа (Ольга Осадця), кампанологія (Богдан Кіндратюк). До слова, останній називає професора Ясіновського одним із фундаторів української кампанології, оскільки саме він започаткував новітні дзвонознавчі студії своїми дослідженнями про музичну культуру Галицько-Волинського князівства, у яких приділив значну увагу дзвонівому мистецтву. А проф. Ганна Карась, автор фундаментальної монографії, присвяченої музичній культурі української еміграції, теж вважає себе причетною до школи Ю. Ясіновського, завдячуючи професору важливими порадами та можливістю працювати в архівах Інституту літургійних наук УКУ. Треба також згадати Юрія Медведика, одного з найавторитетніших знавців української духовної пісні XVII–XVIII ст., який, формально не будучи учнем Ясіновського, багато завдячує останньому своїм науковим формуванням, як і Ігор Задорожний, дослідник закарпатського церковного співу і автор численних праць на цю тему.

Результатом наукової праці вихованців професора Ю. Ясіновського стали успішно захищені під його керівництвом кандидатські дисертації, дипломи докторів наук та монографії «Дзвонарська культура України» Б. Кіндратюка, «Перло многоцінне: музично-поетичний світ богородичної гимнографії» Н. Сиротинської, «Музикологія як університетська дисципліна: Львівська музикологічна школа Адольфа Хибінського (1912–1941)» та «Мирослав Антонович: інтелектуальна біографія» У. Граб, а також монографія «Галицька музика габсбурзької доби: у пошуках української ідентичності» Мирослави Новакович, яка завдячує професору скеруванням у виборі теми і допомогою з рукописними матеріалами.

Важливо, що, опанувавши джерелознавчу методологію, наукові методи досліджень, сформувавши самостійний науковий апарат, вихованці професора Ясіновського не лише успішно продовжують працювати у вибраному науковому руслі, а й відкривають для себе нові, часом несподівані ракурси музикознавчої науки. Так, Н. Сиротинська вивчає проблеми нейроестетики та нейроарту, У. Граб – інтелектуальної біографії, експонуючи її у музикознавчу площину, К. Загнітко – вплив тоталітарної політики на творче самовивлення композитора, Б. Кіндратюк – музичну культуру у роки ЗУНР тощо.

Сьогодні можемо стверджувати, що музикознавча школа Ю. Ясіновського продовжила традицію двох львівських музикознавчих шкіл, які склалися до 1939 р.: школи польського історика-медієвіста Адольфа Хибінського, яка розвинула європейський напрям розвитку музикології як університетської дисципліни, і школи С. Людкевича, об'єднаної передовсім ідеєю розвитку національного мистецтва і освіти. Наукова діяльність обох шкіл, оперта на класичну методологію, послужила потужним імпульсом для розвитку історичного музикознавства в Галичині, зокрема у Львівській консерваторії. І вихованці школи Юрія Ясіновського, продовжуючи обидві традиції, відкриті до нових викликів, які сьогодні стоять перед музикознавчою наукою.

Проф. Юрій Ясіновський під час наукової дискусії

А сам професор Ясіновський продовжує наукову працю. Підсумком багатолітніх напрацювань у сфері давньої гимнографії стала монографія «Візантійська гимнографія і церковна монодія в українській рецепції ранньомодерного часу», що вийшла друком 2011 р. і стала вагомим підсумком наукових пошуків Ю. Ясіновського в ділянці давньої української сакральної музики. У 2017 р. Юрій Ясіновський видає друком каталог стародруків, рідкісних видань і рукописів бібліотеки Унівської Свято-Успенської Лаври, 2018 р. – «Ірмоси Київської Церкви: критичне видання за Супрасльським нотолінійним ірмологіоном 1598–1601 років» у двох томах, 2019 р. – Лаврівський невменний Ірмологіон кінця XVI століття: Факсимільна публікація, коментар, дослідження, у 2020 р. світ побачила книга про церковний спів Галичини австрійських часів, у якій важливим складником стало дослідження нотозбірні монастиря Отців Василян у Варшаві, зокрема нотної колекції Кристинопільського монастиря.

Тож схилиємо голову перед нашим Професором із великою пошаною до його надзвичайної працездатності, граничної вимогливості як до себе, так і до інших у справах, що стосуються наукових зобов'язань, безкомпромісності щодо дотримання високих стандартів наукової етики, безумовної включеності в сучасний науковий простір власними дослідженнями. Многая літа, шановний наш Ювіляре!

Література

1. Грабовський В. Музична медієвістика як сенс життя. *Музика*. 2015. Ч. 1–2. С. 46–48.
2. Граб У. 10 років кафедри музичної медієвістики та україністики. *Українська музика*. 2011. Ч. 2. С. 80–88.
3. Граб У. Сталі і змінні величини музикознавчої школи Юрія Ясіновського. *Українська музика*. 2021. Ч. 1(39). С. 13–18.
4. Ісаєвич Я. Юрій Ясіновський – музикознавець, культуролог, дослідник історичного джерелознавства. *Юрій Ясіновський. Бібліографічний покажчик*. Львів : Видавництво УКУ, 2004.
5. Ясіновський Ю. До історії Музикознавчої комісії НТШ. *150 років на службі української науки і культури: Гуманітарні науки*. Львів, 2023. С. 659–681.

